

ΕΤΟΣ Β 1887. ΤΕΥΧΟΣ 25

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀξιολύτους ἀναγνώστὰς ἡμῶν, ὅτι, ὅστις ἤθελε κοκτήσει τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ δευτέρου ἔτους, θεωρηθήσεται ὡς τακτικὸς συνδρομητὴς ἡμῶν.

Ἡ πολύχροτος ἐπιστολή, ἣν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Κυρίου Κυπριανὸς ἐπέστειλε πρὸς τὴν Α. Π. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ζακύνθου κ. Διονύσιον Λάταν, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΙΔΕΑΙ ΠΕΡΙ ΤΥΠΙΚΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ ΕΝ Τῃ ΟΡΘΟΔΟΞῃ ΕΛΛΗΝ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Προσφιλέστατέ μοι συνάδελφε !

Δὲν ἠτύχησα νὰ γνωρίσω ὑμᾶς προσωπικῶς, ἀλλὰ γινώσκω ὑμᾶς ἐκ τῶν ἔργων, καὶ οὐδὲν κωλύει νὰ διακοινώσω ὑμῖν τὰς σκέψεις μου ἐπὶ σπουδαιστάτου ζητήματος. Πρώτιστα ἐπαινῶ ὑμῶν τοὺς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ ἔθνι-

κῆς ἡμῶν Πίστεως διηγετικὰ καὶ εὐπραιορέτους ἀγῶνας· φρονῶ ὅμως ὅτι θὰ ἴπρωσι μᾶλλον καρποφόροι, ἐὰν ἐκ συνεννοήσεως μετ' ἄλλων εἰλικρινῶν χριστιανῶν, ἔκ τε τοῦ Κλήρου καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, τεθῆ ὡς ἀφετηρία βάσις τις ἢ ἀρχὴ τῶν ἀγώνων τούτων νέα, καὶ ἀγνωριστῆ ἢ ἀνάγκη τῆς ἐπιδιώξεως τοῦ θείου σκοποῦ διὰ νέων μέσων· διότι, πιστεύω, ὅτι οὐδεὶς δύναται εὐσυνειδήτως νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ματαιοποιοῦσι πάντες οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν ἀγῶνα κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν· φοβοῦμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Πάντες παρατηροῦμεν μετὰ βαρυκαλοῦσης καρδίας, ὅτι τὰ ἅγια τοῦ Ὑψίστου σκηνώματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν κοινῶν προσευχῶν εἶναι κενὰ, καὶ ὁσημέραι κενοῦνται ἔτι μᾶλλον. Ὁ Μ. Βασίλειος δὲν θὰ εὑρίσκε λέξεις νὰ θρηνήσῃ τὴν τηλικαύτην κενότητα τῶν Νγῶν τῆς νῦν ἐποχῆς. Ἐσχημάτισα δὲ πεποιθήσιν, ὅτι ἡ φωνὴ ἡμῶν εἶναι καὶ θὰ ἦναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐφ' ὅσον δὲν ἄρωμεν τὰ αἷτια τοῦ φαινομένου τούτου, ὧν τὰ κυριώτερα κατ' ἐμὲ εἶναι:

1] Ἡ μακρότης τῶν ἀκολουθιῶν μας, καὶ
2] τὸ ὀχληρότατον ὕψος τῶν ψαλτῶν μας.
Βεβαίως οὐδεμίαν ὑπέχομεν αἰτίαν διὰ τὸ
πρῶτον, ἀλλὰ διὰ τὸ δευτέρον ὑπέχομεν πάντες
καὶ πταλοῦσι καὶ αἱ περιστάσεις αἱ πολιτικαὶ
τοῦ ἔθνους ἡμῶν τοῦ πολυπαθοῦς. Τὸ πολὺ τοῦ
χριστιανικοῦ μας πληρώματος ἐστερεῖτο τῶν
μέσων τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ, καὶ
κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην,
ἀλλ' ἀργότερον ἐπεθύμησε παιδείας, καὶ εὔρε
πρόχειρα μέσα τοὺς πόρους τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ
Μοναστηρίων· οἱ δὲ διέποντες τὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας, ἀξιοπαίνως φερόμενοι τότε, δὲν ἀντέστη-
σαν, διότι οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ μᾶλλον κατεπιείγον
ἐθνικὸν ἔργον· ἡ θρησκευτικὴ τοῦ λαοῦ ἐ-
θνάδ' ἔκρινε τὴν ἐξουσίαν οὐδένα διατρέχουσα
κίνδυνον· ἀλλὰ μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου οἱ ἐκ
τοῦ λαοῦ προέκοπτον εἰς παιδείαν, ὁ δὲ πολὺς
Κλῆρος ἐστρατολογεῖτο ἐκ τῶν ἀγραμμάτων,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤρξατο περιφρόνησις τῶν
γραμμάτων ἐν ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀγραμ-
μάτους· λειτουργοὺς τὸ κατ' ἀρχὰς· βραδύτερον
δὲ ἡ περιφρόνησις αὕτη ἐξήπλωθη μέχρι τοῦ
ἐπαγγέλματος αὐτῶν, καὶ ἔτι βραδύτερον μέχρι
τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἥτοι τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν,
ὡς ἀνεγίνωσκον μὴ γινώσκοντες· βαθμηδὸν
τὸ κάκιστον τοῦτο παράδειγμα ἐπέδρασεν ἐπὶ
τοῦ πολλοῦ λαοῦ· καὶ ἰδοὺ κατ' ἐμὲ πόθεν ἡ
θρησκευτικὴ ἀδιαφορία. Καιρὸς λοιπὸν νὰ ἀπο-
πειραθῶμεν τὴν ἄρσιν τῶν αἰτίων, ἥτοι δέον τὰ
τῶν Ναῶν εἰσοδήματα (παρ' ἡμῶν δὲ καὶ τὰ
τῶν δημοθέντων Μοναστηρίων) νὰ χρησιμο-
ποιηθῶσι πρὸς τὸν κυριώτατον αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς
σκοπὸν, εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν τῶν
ἱερῶν καὶ ψαλτῶν ὑποβοηθούτων, ὅπου ἀ-
νάγκη, καὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων. Τοῦτο θὰ
ἐφελκύσῃ ἀνθρώπους τυχόντας στοιχειώδους
τινὸς τουλάχιστον παιδείσεως, ὅπως ἀσπασθῶ-
σι τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἱερωσύνης, καὶ τότε θὰ
λείψῃ βαθμηδὸν ἡ πρὸς τοὺς λειτουργοὺς περι-
φρόνησις, ὡς καὶ ἡ συνέπεια αὐτῆς, ἡ πρὸς
τὰς Ἀκολουθίας ψυχρότης· ὅπως δὲ διευκολυνθῆ
ἡ μεταβολὴ αὕτη, ἀνάγκη νὰ συντομευθῶν καὶ
αἱ μακρὰί μας ἀκολουθίαι. Δὲν λέγω τι περὶ

τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ Κλήρου, διότι ὑμεῖς μὲν
ἔχετε τὰς ἱερατικὰς Σχολὰς καὶ τὴν Ριζάρειον,
παρὰ δὲ τοῖς ἔξω Ἑλλησιν ἡμῶν ἀρκεῖ ἡ ἐν
τοῖς κοινοῖς Σχολαίοις παιδείσεως, διὰ νὰ μείνῃ
πάντοτε ὁ Κλῆρος ἡνωμένος μετὰ τοῦ λαοῦ· δὲν
συμφέρει ἡμῶν ἐθνικῶς ἡ σύστασις σεμιν-
αρίων, ὡς τὰ παρὰ τοῖς Δυτικοῖς.

Πρέπει δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι λέγων μέσα πρὸς
ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν τῶν ἱερῶν (τῶν πόλεων
κατ' ἀρχὰς) ἐνωῶ μισθοδοσίαν ἐπαρκῶσαν καὶ
εἰς οἰκογενειάρχην ἱερέα, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ
μέσου θὰ λείψῃ καὶ ἄλλο μέγα ἐμπόδιον δι' εὐ-
παιδεύτους καὶ τιμίους ἀνθρώπους· εἰς τὸ νὰ
ἀσπασθῶσι τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως, ἥτοι ἡ ἀγα-
μία. Οἱ τῶν χωρίων Ἑλληνες ἱερεῖς εἶναι ἤδη
ἐγγαμοί, ζῶσι δὲ ἀξιοπρεπῶς ὡς χωρικοί,
ἐργαζόμενοι καὶ τὰ κτήματά των· ἀρκεῖ πρὸς
τοῦτο οἱ ἱερεῖς νὰ μὴ χειροτονῶσιν
ἄνευ ἀπολύτου ἀνάγκης ἀνθρώπους ἀκτήμονας.
Ἀνάγκη ἐπέγουσα νὰ ἐλαττώσωμεν καὶ τὰς
μακρὰς νηστείας, δι' ὧν τὸ πνεῦμα τῶν παρ-
ελθόντων αἰώνων εἰς οὐδὲν λογιζόμενον τὴν
ἐπιζῆσιν ζῶν ὑπερπλήρωσε τὸν ἐνιαυτὸν.

Οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνθρωποὶ ἀπὸ δεκαετη-
ρίδων ἔπαυσαν νηστεύοντες, πλὴν ὀλίγων ἐ-
ξαίρεσιν· ἡ δὲ προέβησαν καὶ εἰς περιφρο-
νητικὰς καὶ σαρκαστικὰς κρίσεις ἐπὶ τῶν νη-
στειῶν· ὁ ἀπλὸς δὲ λαὸς τῶν χωρίων ἀκούων
τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰ χωρία τῶν πολιτῶν
(ὑπὸ ἀπλήρους κτλ.), οὗς θεωρεῖ φωστῆρας
μόνον διότι εἶναι πολῖται, ἢ καὶ μόνον διότι
ἐνεδύθησαν εὐρωπαϊστὶ, καὶ βλέπων αὐτοὺς
κρεωφαγῶντας κατὰ τὰς νηστησίμους ἡμέρας,
ἀπομιμνῆται αὐτοὺς ὅσημέραι περισσότερον.
Καὶ αὐτὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ τὸ πρᾶγμα, κατὰ τὰς
ἀρχὰς τοῦ ἀληθοῦς χριστιανισμοῦ, δὲν εἶναι
μέγα κακόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀπλοῖκους ἀνθρώπους
ἡ παράβασις αὕτη χρησιμεύει ὡς αἰτία θανατη-
φόρων μiasμάτων, οὕτως εἰπεῖν· διότι οἱ ἄν-
θρωποι οὗτοι σκέπτονται οὕτως· ὁ Πνευματι-
κός μου μὲ ἐτιμῶρει μὴ νηστεύοντα, σχεδὸν
ὅσον καὶ τὸν κλέπτην· παρέβην αὐτὸ καὶ οὐδὲν
ἐπύθον ἐπέισθην δὲ ἐκ παραδειγμάτων καὶ λό-
γων προκομμένων ἀνθρώπων, ὅτι δὲν

BOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XXVII

Εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
τῆς μαρκησίας τὸν τρόμον, ὃν οὗτος τῆ ἐπροξέ-
νησε.

- Τί ἔχετε, Μαρία; ἠρώτησεν οὗτος.
- Καὶ σεῖς Ραοὺλ;
- Οὐδὲν ἀπολύτως.
- Μὴ ἀποφεύγετε, ὁμολογήσατέ το, θέλετε
νὰ ἀποθάνητε;
- Ἐγώ!
- ὦ! καταλαμβάνω τὰ πάντη.
- Τρομάζετε ἀδίκως.
- Ἐγὼ ἀφίεμαι εἰς σᾶς.
- Ἀλλὰ, φιλιτάτη Μαρία...
- Πρὸς τί ἀρνείσθε;

Ἡ μαρκησία διετέλει ἐν ἀγωνίᾳ· τὸ πῦρ
μετεδίδοτο πανταχοῦ· ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἔμενον ἀ-
παθῆς.

Ἡ ἀπάθεια αὕτη προέδιδεν ἀπόρρυσιν σταθε-
ρὰν καὶ ἀμετάτρεπτον τοῦ Ραοὺλ, καὶ ἡ μαρ-
κησία ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσε τὸ σχέδιόν του.

— Θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὴν ἄρνησίν
μου, εἶπεν αὕτη· οἱ σᾶκοι οὗτοι δὲν εἶναι παρὰ
πρόφασιν ἀπλή.

Καὶ μετὰ περιφρονήσεως προσέθηκε·

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆ τις ἐντὸς
αὐτῶν!

Ἡ μαρκησία προσήλωσε τὰ βλέμματά της
ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ, καὶ εἶπεν αὐτῷ·

— Δὲν φοβεῖσθε τὸν θάνατον, ἡ ὑπεροψία
σας εἶναι ἀπειρος, μὲ ἀγαπᾶτε;...

— Ἀναμφιβόλως.

— Δὲν θέλετε νὰ ζήσητε μετ' ἐμοῦ χωρὶς
νὰ κύψω ὑπὸ ζυγὸν ἀτιμωτικόν;

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ Ραοὺλ.

— Ναί, ἀτιμωτικόν. Ἐξ ἄλλου, διακαῆς
ἔρωσ σᾶς κατατρώγει...

εἶναι τίποτε, ἄρα λοιπὸν καὶ τὰ ἄλλα
πράγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μὲ ἐμποδίζει ὁ μὴ
προκομμένος Πνευματικός μου, δὲν ἀξι-
ζουν περισσότερον ἀπὸ τὴν νηστείαν. Καὶ ὁ
μέγας δὲ ἀριθμὸς τῶν ἑορτῶν ἀνάγκη νὰ ἐλατ-
τωθῆ, διότι ἀποχειροβίωτος λαὸς μας οὐ μόνον
ἀργεῖ πολλὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, ἀλλὰ καταδα-
πανᾷ καὶ τὸ προῖον τῆς ἐργασίας τῶν ἐργασί-
μων τοῦ ἡμερῶν.

Τοσαῦτα, φίλη κορυφή, πρὸς τὸ παρόν.

Δὲν μοι ἐπιτρέπει τὸ ἐκτάκτως δι' Ἀρχι-
ερέα πολυάσχολον νὰ προβῶ εἰς λεπτομερείας
περὶ τοῦ καταλληλοτέρου (κατὰ τὴν ταπεινήν
μου γνώμην) τρόπου τῆς ἀνευσκανοδάλου εἰσα-
γωγῆς τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης· ἔχετε
ὑμεῖς περισσότερον χρόνον, καὶ εἰσθε ἐντριβῆς
περὶ τὰ ἱερά ἡμῶν βιβλία, ἐξ ὧν θὰ ἀντληθῶσι
τὰ ἐπιχειρήματα, ἅτινα θὰ ἐφησυχάσωσι τὰς
θρησκευτικὰς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ μας κατὰ
τὴν μεταρρυθμίσιν ταύτην. Δύναται νὰ ληφθῆ
ὑπ' ὄψιν ἡ συνήθεια τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας
ὡς πρὸς τὰς νηστείας, ἀλλὰ δὲν θεωρῶ συμφέ-
ρον νὰ ἐξομοιωσωμεν τὰ ἡμέτερα πρὸς τὰ ἐκεῖ-
νων. Πρὸ τῆς προσδοκωμένης ἐθνικῆς ἀποκα-
ταστάσεως τοῦ ἔθνους Ἑλληνισμοῦ· συμφέρει νὰ
ἔχωμεν ὅσον τὸ δυνατόν πλείονας διαφορὰς ἐν
τῇ ἐξωτερικῇ λατρείᾳ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλο-
εθνεῖς χριστιανούς.

Μελετήσατε, παρακαλῶ, τὸ θέμα αὐτὸ καθ'
ἑαυτὸ, θεωρῶντες τὰ γραφόμενά μου ὡς ἀπλήν
νύξιν, καὶ εὐαρεστήθητε νὰ μοι διακοινώσητε
τί φρονεῖτε περὶ τούτου, πρὶν ἢ φέρητε τὸ ζή-
τημα εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Θέτω δὲ ἐμαυ-
τὸν εἰς τὴν διεύθυνσίν σας, ἐάν, ἀσπασθέντες
τὴν πρότασίν μου κατ' ἀρχὴν, θεωρήσητε ἀ-
ναγκαῖον νὰ συντελέσω κἀγὼ εἰς τὴν πρόσλη-
ψιν συνεργατῶν ἐν Ἀθήναις, διότι ἡ πρωτοβου-
λία ἐκεῖθεν πρέπει νὰ ἔλθῃ· δι' αὐτὸ καὶ δὲν
ὤμίλησα εἰσέτι περὶ τούτου οὐδὲ πρὸς τοὺς ἐν-
ταῦθα συναδέλφους μου. Μετὰ τὰς Ἀθήνας θὰ
βουλοδοσκοπήσωμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν.
Ἐν τῇ Μητρ. Λάρνακος, 13 Αὐγ. 1886.

Ὁ ἐν Χριστῷ ὑπεραγαπῶν ἀδελφός

† Ὁ Κιτίου Κυπριανός.

- Κρατῶ ἑαυτοῦ.
 — Μὴ ψεύδιθε.
 — Δὲν ψεύδομαι.
 — Πεύδιθε, σᾶς λέγω! Ἀπεφασίσατε νὰ θέσητε τὸ πῦρ ἐν τῷ πλοίῳ, νὰ μὲ κρατήσητε ἐνταῦθα, καὶ νὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ.
 — Περιμείνατε, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, θὰ σᾶς ἀπαντήσω.
 Καὶ ὁ Ραοῦλ ἀγανακτῶν ἐπὶ ταῖς ὑπονοίαις ταύταις, ἀνεβίβασεν εἰς τὸ κατάστρωμα τὰ δύο βαρέλια, προσέδετεν αὐτὰ καὶ ἐπανήλθεν ὅπως παραλάβῃ τὴν μαρκησίαν.
 — Ἐὰν ἐκάθισα, εἶπε, προσκαλέσας ὑμᾶς νὰ ὀμιλήσωμεν, ἔπραξα τοῦτο διότι ἔπρεπε νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὴν σχεδίαν ἐκείνην ὅπως ἀπομακρυνθῇ, ἄλλως, ἐὰν μᾶς ἔβλεπον οἱ ἐν αὐτῇ θὰ ἤρχοντο νὰ μᾶς παραλάβωσιν.
 — Ἀλλὰ θὰ ἦτο φρόνιμον τοῦτο.
 — Ὁρκίζομαι ὑμῖν ὅτι ἡ σχεδία δὲν ἔχει ἢ 40 τοῖς 0]0 μόλις ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ξηράν
 — Καλλίτερον τοῦτο τῆς τύχης ἦτις ἀαμένει ἡμᾶς.
 — Μαρία, ἐγκαταλείψατε τὰς ἰδέας αὐτάς.
 Ὑμεῖς ἔχομεν ἐλπίδα 400 κατὰ 40 μόνον!
 Καὶ ἐγονάτισε πρὸ οὐτῆς.
 — Ἄφρων εἶσθε! εἶπεν, ἔχουσα τοιαύτας ἰδέας.
 — Ἀλλ' ὀμιλεῖτε λοιπὸν σπουδαίως; Οὗτος περιεπτύχθη αὐτήν.
 — Τίς σᾶς ἐνέβλεπε τὰς ὑποψίας ταύτας;
 — Ἡ μεγάλη ἀπάθειά σας.
 — Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ χάσω;
 — Ὁχι, ἀλλὰ ἐνῶ τοιαύτη ὑπάρχει τρικυμία, ἡ θάλασσα μαίνεται ὑπὸ τοὺς πόδας μας, πέριξ δ' ἡμῶν ἀνάπτει τὸ πῦρ, σεῖς δὲν φαίνεσθε συγκεκινημένοι.
 — Ἀκριθὴ μου φίλη, εἶμαι εἰθισμένος εἰς τοὺς ἀληθεῖς κινδύνους καὶ ὁ παρῶν εἶνε μηδέν.
 Εἰσήγαγε τὸ ὄρολόγιόν του.
 — Εἶδον καιόμενα δύο πλοῖα, καὶ γνωρίζω τὰς πυρκαϊὰς τῆς θαλάσσης.
 Αὕτη τὸν παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ.
 — Ὡς νὰ ἔλεγέ τις, εἶπεν αὕτη, ὅτι πρό-

κεῖται περὶ ἀπλουστᾶτος πράγματος.

- Καὶ μειδιῶσα προσέθηκεν·
 — Ἐγὼ, ὡς ἐν παραδείγματι, δὲν ἤμην περισσότερον ἀνήσυχος, ὅτε, βλέπουσα κόσμημά τι, ἔλεγον τῷ κυρίῳ Δὲ Νουμέξ· «Τοῦτο πρέπει ν' ἀξίξῃ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὸ γνωρίζω!»
 Ὁ Ραοῦλ ἐμειδίασε καὶ οὗτος.
 — Μάθετε, εἶπεν οὗτος, ὅτι ἡ θέσις εἰς τὰ ὀπίσω θὰ ἦναι ἀνεκτὴ ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ὥρας ἀκόμη.
 Καὶ δεικνύων τὸ ὄρολόγιόν του,
 — Θὰ ἴδῃτε, προσέθηκεν, ὅτι ἡ πρόρρησίς μου ἔτεται ἀκριθῆς. Ἄς καθίσωμεν. Ἴδου ἐν τούτοις ὠραῖον θέαμα, ἡ θάλασσα ἐξήντησε τὴν μανίαν της, τὸ κύμα δὲν θὰ μᾶς ἐγγίσι πλέον.
 Καὶ ὀδηγήσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος ξύλου,
 — Ἀκριθὴ μου, Μαρία, εἶπεν, εἶδον ἑκατοντάκις πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸν θάνατον ὅστις μὲ ἤγγισε διὰ τοῦ δακτύλου του. Διαθεβαίω ὑμᾶς, δεῖ εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἡ καρδία μου δὲν πάλλει οὐδ' ἕνα παλμὸν πλεῖότερον τοῦ συνήθους.
 — Εἶσθε λοιπὸν ἐκ σιδήρου.
 — Εἶμαι σιδηροῦς.
 — Ἐγὼ, φοβοῦμαι!
 — Θὰ σᾶς καθησυχάσω. Οὐδέποτε, εἶπε, δεικνύων αὐτῇ τὰ βαρέλια, εἶδον βυτίον πεφραγμένον νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ὕδατα.
 — Πρὸ δέκα ἐτῶν, προσέθηκεν ἐναυάγησα.
 — Ἐναυαγήσατε λοιπὸν συχνά; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.
 — Ἐνδεκα ἢ δώδεκα φορές. Τότε ἔγεινα ὁ ἐφευρέτης τῶν ρυσιναυγῶν τούτων, κατασκευάσας ὅμοιον, δι' οὗ ἠδυνήθην νὰ σωθῶ. Τὰ δύο τρίτα τοῦ βαρελίου περιίπου βυθίζονται ἐντὸς τῆς θαλάσσης.
 — Καὶ πλέον ὄχι;
 — Ὁχι, ὑποχωρεῖ εἰς τὸ κύμα, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει, ἀλλ' οὐδέποτε βυθίζεται ὀλοσχερῶς.
 Ἡ μαρκησία καθησύχασεν.

- Εἰλικρινῶς σᾶς λέγω, εἶπεν αὕτη, θεραπεύετε τὴν δειλίαν μου καὶ ἤρχισα νὰ ἐλπίζω. Ἐὰν ὁ σύζυγός μου δὲν ἀπέθνησκε καταλείπων μοι βαθεῖαν θλίψιν, θὰ εὑρισκον τὸ μέλλον εὐάρεστον.
 — Ὁ! ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ, προφυλαχθῆτε.
 — Ἀπὸ τί;
 — Μὴ λαμβάνετε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν καὶ θλίβεσθε τόσον, διότι ἔχετε ἀνάγκην ἡσυχίας πνεύματος καὶ θάρρους.
 — Διατί δὲν καταβαίνομεν;
 — Δὲν παρτηρεῖτε ὅτι οἰοικῶ τὸ πλοῖον καὶ προχωροῦμεν.
 — Τῷ ὄντι!
 — Πλέομεν πρὸς τὴν Ἄφρικὴν, καὶ τοῦτο εἶναι κέρδος.
 Ἐν τούτοις τὸ μέσον τοῦ καταστρώματος εἶχεν ἀποτεφρωθῆ καὶ αἱ φλόγες καθίσταντο ὀχληρά.
 Ὁ Ραοῦλ κατέθη καὶ ἐπανήλθε φέρων δύο δέσμας καὶ δύο ἀλεξιθρόχια.
 — Ὀλίγου δεῖν ἐλθισμόνουν ταῦτα, εἶπεν.
 Ἡ μαρκησία ἐγέλα ἐλευθέρως.
 — Πῶς! ἀλεξιθρόχια; ἠρώτησεν.
 — Χρησιμεύουσιν, ἀπήντησεν οὗτος. Ὁ ἥλιος θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ πολὺ καὶ ἡ δρόσος ἐπίσης.
 Ἡ πυρκαϊὰ ἤρξανε.
 — Εἶνε καιρὸς, εἶπεν ὁ Ραοῦλ.
 Καὶ περιέβαλεν ὁ ἴδιος διὰ τοῦ σάκκου μετὰ προφυλάξεως τὸ λεπτοφυὲς ἐκεῖνο σῶμα, ὅπερ ἔψαυε διὰ τῶν τρομερῶν χειρῶν του· ἐκείνη δὲ ἄφινεν αὐτὸν ἐλεύθερον, ριγῶσα κατὰ τὴν συνάφειαν τῶν θερμῶν αὐτοῦ χειρῶν.
 Ὅτε δὲ τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ταρασσομένην ἔτι τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε ἡ μαρκησία ἐξέφερε τρομερὰν κραυγὴν, ἅμα ἤγγισε τὸ ὕδωρ μεταξὺ δύο ὑπερμεγέθων κυμάτων.
 — Θάρρος! ἐκραξεν αὐτῇ ὁ Ραοῦλ.
 Καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ἕτερον βαρέλιον, ὕψωσεν αὐτὸ διὰ τινος σχοινοῦ ἐξηρημένου ἐκ τροχιλέας καὶ ὠλισθήσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὰ ὕδατα.
 Τούτου γενομένου κατέλιπε τὸ σχοινίον καὶ

διὰ τῆς κόπης, ἣν μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε, προσήγγισε μετ' ὀλίγον τὸ ἕτερον βαρέλιον.

- Ἡ μαρκησία εἶχε λιποθυμήσει.
 Ὁ Ραοῦλ προσέδεσε στερεῶς τὰ βαρέλια καὶ λαβὼν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν Μαρίαν λιποθυμοῦσαν ἔτι, κατεφίλει αὐτήν. Ὅτε δὲ αὕτη ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις της,
 — Μαρία, τῇ εἶπεν, ἀκριθὴ μου Μαρία, ἴδε πῶς ἡ γυνὴ διὰ τῆς φύσεώς της ὑπόκειται τῷ ἀνδρὶ.
 — Διατί; εἶπεν αὕτη.
 — Διὰ τὸ μηδὲν λιποθυμεῖτε.
 — Ἀληθῶς! ἀπήντησεν αὕτη.
 Καὶ ὠμολόγησε τοῦτο χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ ποσῶς τοῦ οὗτος ἤθελε νὰ φθάσῃ· ἀλλ' ὁ Ραοῦλ δὲν ἐπέμεινεν.
 Ἐπλεον ἐπὶ τινα χρόνον τὸ καιόμενον πλοῖον ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ὅτε δὲ κατεβυθίσθη, ὁ Ραοῦλ εἶπε τῇ μαρκησίᾳ.
 — Ἴδου ἡ ἡμέρα!
 Τὸ λυκαυγὲς τῷ ὄντι ἐχρύσωνε τὸν ὀρίζοντα· βαθμηδὸν ὁ οὐρανὸς ἐφωτίσθη καὶ ἡ ἡμέρα προέβαινεν· ὁ ἀῆρ κατηνύασθη ὀλοσχερῶς· καὶ τὰ ἐπὶ μακρὸν συνταραχθέντα κόματα ἤρχισαν νὰ γαληνιῶσιν.
 — Ἡ ἀνατολὴ αὕτη τοῦ ἡλίου εἶναι μεγαλοπρεπής! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἔμπλεως θαυμασμοῦ.
 Οὐδὲν ποιητικώτερον τοῦ θεάματος, ὅπερ παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
 Τὰ θαλάσσια πτηνὰ ἔπταντο ἤδη, ψάλλοντα τὸν ἐωθινὸν αὐτῶν ὕμνον.
 Ἀγέλαι φωκῶν ἔπαιζον, πηδῶσαι ἄνωθεν τῶν ὑδάτων.
 Οἱ ἰχθύς ἀνέβαινον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καταδιώκοντες τὴν λείαν των ἐν τῷ ἄφρῳ.
 Τὰ πάντα ἐζωογονοῦντο.
 Ὁ ἥλιος ἀνέδυε τῶν ὑδάτων, ὠχρὸς τὸ πρῶτον, κατόπιν δὲ λαμπρὸς καὶ μεγαλοπρεπής.
 — Ριγῶ, εἶπεν ἡ μαρκησία.
 — Μετ' ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ, ὁ καύσων θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ, ἀλλ' εὐτυχῶς θὰ τὸν μετριάσωμεν.

— Μὲ τὰ ἀλεξήλια μας;
Καὶ ἤρχισαν νὰ γελῶσι.

— Νὰ φάγωμεν, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Ἄ! ναί, πεινῶ! ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.
Ἴδου θὰ ἐτοιμάσω τὴν τράπεζαν.

— ὦ! μία μαρκησία!

— Ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπειδὴ εὕρισκόμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ.

Αὕτη ἤνοιξεν ὀλίγον τὸν σάκκον τῆς, ἀκινδύνως ἄλλως τε, διότι τὸ ὕδωρ δὲν ἀνήρχετο ἢ μόνις περίε τῶν βαρελίων, καὶ ἐξήγαγε διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἓνα μηρὸν, ὃν ἔτεινε πρὸς τὸν Ραούλ, λέγουσα αὐτῷ,

— Δάθετε.

Ἐξήγαγε κατόπιν ἄρτον καὶ μίαν βαύκαλιν.

— Ἄς καθήσωμεν, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Οἱ σάκκοι αὐτῶν τεθέντες ἐπὶ τῶν γονάτων των, ἐσχημάτισαν τράπεζαν.

Ἡ μαρκησία λαβοῦσα μάχαιραν, ἣν προσέφερον αὐτῇ ὁ Ραούλ, ἔκοψε τὸν μηρὸν καὶ τὸν ἄρτον, ἠτοίμασε δύο μερίδας καὶ ἔδωκε τὴν μίαν τῷ Ραούλ.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, οὐδὲν ἔχνος ἀπέμενε τῆς μαρκησίας, ἣτις ἀπεκαθίστατο ἀπλῆ γυνὴ θελκτικώτατη. Ὁ κίνδυνος, αἱ σοβαραὶ συγκινήσεις, ἡ ἀνάγκη προστασίας τὴν εἶχον μεταβάλλει.

— Τῷ ὄντι, ἐπείνων! εἶπεν αὕτη.

— Χάρις εἰς τὸν φόβον.

— Οὗτος προξενεῖ πείναν, εἶναι ἀληθές.

— Ἐν τούτοις πρέπει νὰ γίνητε γενναία.

— Εἶναι ἀναγκαῖον τοῦτο;

— Ἄναμφιβόλως, ἄλλως θὰ ἦσθε ἀτελής.

— Ἡ γυνὴ ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν αὐτῆς πρέπει νὰ ἔχῃ φυσικὸν θάρρος, Ραούλ; εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ἐπειδὴ ὁ Ραούλ ἐμειδίασε καὶ αὖθις.

— Μία ἐξομολόγησις ἔτι, ἐσκέφθη οὗτος.
Καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ,

— Ἄς πῖωμεν, εἶπε, προσφέρων αὐτῇ οἶνον.

— Εἰς ὑγείαν μας! εἶπεν αὕτη, καὶ ἔπιεν.

Ἄλλὰ σκέψις τις θλίβερά τὴν κατέλαβεν.

— Εἶμαι, εἶπε, λίαν φίλαντος!

— Τί λέγετε;

— Μίαν λυπηρὰν ἀλήθειαν, καὶ τὸ πρόσωπὸν τῆς ἐσκυθρῶπασε.

— Γελῶ, προσέθηκε κλαίουσα, ἐνῶ ὁ κύριος Δὲ Νουμέζ, ὁ κάλλιστος φίλος μου, μόνις ἐξέπνευσεν· ὦ! εἶμαι ἀξιομίσητος!

— Ἀκριβῆ μου Μαρία, εἶπεν ὁ Ραούλ, ἔσχον φίλους, οὓς ὑπερηγάπων· τοὺς εἶδον θνήσκοντας, καὶ δοκίζομαι ὑμῖν ὅτι ἐλυπήθην δι' αὐτοὺς πολὺ. Ἐν τούτοις, ἐλησμόνουν πάντοτε αὐτοὺς εἰς στιγμής ὁμοίαις τῇ παρουσίᾳ.

— Σεῖς θέλετε νὰ μὲ ἀθωώσητε.

— Σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν ἀλήθειαν. Θὰ κλαύσητε συχὰ τὸν κύριον Δὲ Νουμέζ κατὰ τὰς ὥρας τῶν ρεμβασμῶν σας· ἀλλ' ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἐνεργείας ἡ θλίψις ἐκλείπει πάντοτε· παρατηρήσατε πρὸς τὰ δεξιὰ σας.

Μέγας ἰχθύς ἐνήχετο παρ' αὐτῇ.

— Θεεὶ τί εἶναι τοῦτο; ἐφώνησεν αὕτη.

— Εἷς κρχαρίας ἀπλούστατος.

— Θὰ ὀρμήσῃ κατ' ἐμοῦ!

— Μὴ φοβῆσθε.

— Δύο μικροὶ ἰχθύς προπορεύονται αὐτοῦ.

— Δύο ὄδηγοί.

— Ἐπίστευον ὅτι τοῦτο ἦτο μῦθος.

— Βλέπετε ὅτι εἶναι τὸ ἐναντίον.

— Παράδοξον!

— Τοῦτο εἶναι φυσικώτατον. Ὁ κρχαρίας εἶναι ἰσχυρὸς, ἀλλὰ μέγας βλάξ καὶ κωφός. Οἱ ὄδηγοί οὗτοι, ἄρρη καὶ θῆλυ, δανείζουσιν αὐτῷ τὴν λεπτότητά των, τὰ ὦτα καὶ τὴν δεξιότητά των, ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ λείᾳ του.

— Εἷς συνεταρισμός.

— Τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἡ μαρκησία βλέπουσα πρὸ αὐτῆς, εἶδ' ἐξηράν.

— Ραούλ! εἶπεν αὕτη, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν ἐγγύτατα κειμένην παραλίαν.

— Τὴν ἐβλεπον, εἶπεν οὗτος.

— Διατί δὲν μὲ προειδοποιήσατε; Ποία θέσις εἶναι αὕτη;

— Τοῦ Μαρκόκου.

— Ποία ἡ τύχη μας ἐδῶ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς.

— Κίνδυνοι;

— Τοῦτο εἶναι βέβαιον.

— Ὁ θάνατος;

— Ἴσως.

— Ἴδου λοιπὸν, θλίβομαι πάλιν.

— ὦ! λάβετε θάρρος.

— Μετὰ τοιαῦτα ἐνδόσιμα!

— Θεέ μου! Μαρία, πόσον εἶσθε ἀδύνατος!

— Ἀλλὰ, εἶπεν αὕτη, μήπως εἶμαι ἀνὴρ, στρατιώτης ἢ ἥρωϊς;

— Ἀναντιρρήτως, αἱ γυναῖκες ἔχουσι συνείδησιν τῆς ὑποδεστέρας αὐτῶν φύσεως, εἶπεν οὗτος μεγαλοφώνως.

Αὕτη οὐδὲ λέξιν εἰπούσα, παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ραούλ, δὲν ἔχω πυροβόλον.

— Διατί δὲν ἐλάβετε μίαν καρβίναν;

— Πόθεν;

— Ἐκ τοῦ πλοίου.

— Σᾶς βεβαίω ὅτι δὲν εὔρον ἐν αὐτῷ οὔτε τουφέκιον, οὔτε πιστόλιον.

— Ἴδου λοιπὸν ἡμεῖς ἀνυπεράσπιστοι!

— Μία μάχαιρα, ἴδου τὸ πᾶν. Θὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Κίς, κατοικουμένην ὑπὸ ἀγρίων καὶ βερβάρων φυλῶν καὶ δὲν ἔχω ἢ τοῦτο μόνον, καὶ ἐπέδειξεν ἐγχειρίδιόν τι.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Λοιπὸν! θὰ ἔχω τὴν ἐσπέραν ταύτην τουφέκιον, ἐνδύματα, βουρνούζια. Ἴππους καὶ πᾶν ὅ,τι θελήσω.

— Ἄ! ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς βοηθήσω βεβαίως εἰς τοῦτο! εἶπεν αὕτη.

— Τὸ πιστεῦω· πρόκειται νὰ φονευθῶσιν ἴσως πέντε ἢ ἕξ τῶν ἀγρίων τούτων.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν.

— Αἷμα! εἶπεν αὕτη.

— Ναί! αἷμα.

Καὶ λαθὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Πτωχὴ Μαρία! εἶπεν, ἐνομίζετε ἑαυτὴν τόσο ἰσχυράν, καὶ ὁμως εἶσθε ἄνευ ἐνεργείας.

— Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο εἶναι ἴδιον τοῦ φύλου μου.

Ἐπειδὴ ὁ Ραούλ ἐβριάμβευε. Τρίτην ἤδη φοράν ἡ

μαρκησία προέφερε λόγους πολυτίμους δι' αὐτὸν.

Παρετήρει τὴν παραλίαν.

— Εἶναι τὸ Κίς, εἶπεν.

Ἦρπασε τὴν κώπην.

— Θὰ κοπιᾶσωμεν ὀλίγον, προσέθηκεν, ὅπως προσεγγίσωμεν εἰς κατάλληλον μέρος.

— Γνωρίζετε τὴν παραλίαν;

— Οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ.

Ἐκωπηλάτει, διευθύνων πρὸς ὠρισμένον σημεῖον τὰ βαρέλια.

— Παρατηρήσατε τὸ χωρίον ἐκεῖνο, εἶπεν ἐν αὐτῷ θὰ δειπνήσωμεν τὴν ἐσπέραν ταύτην· κεῖται ἐν τῷ κέντρῳ χώρας πολεμίας τῇ Γαλλίᾳ.

— Θὰ τολμήσητε νὰ παρουσιασθῆτε ἐν αὐτῷ;

— Ναί, ἀλλ' ὄχι ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην. Διάβολε!

— Τί εἶναι;

— Μία λέμβος!

— Ἀληθῶς, καὶ ἄνθρωποι ὠπλισμένοι με τουφέκια.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Ραούλ μετὰ σοβρότητος, σεῖς μείνατε ἡσυχος καὶ ἄφετε ἐμὲ νὰ ἐνεργήσω, μὴ προφέρετε οὐδὲ λέξιν ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν σᾶς κάμωσιν, ἢ θὰ φονευθῶμεν ἀμφοτέροι. Μᾶς παρετήρησαν, δυστυχῶς!

XXVIII

λόλος ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ λέμβος προσήγγιζε μετὰ τάχους, ἐπέβαινον δ' αὐτῆς τρεῖς ἄνδρες.

Ἡ μαρκησία ἦν λίαν πεφοβισμένη· ὁ Ραούλ σκυθρῶπασας τὴν ἐβλεπε.

— Τοῦτο εἶναι ἀπελπιστικόν! εἶπε· Σᾶς ἀπέδειξα τί ἀξίζω, καὶ ὁμως δὲν ἔχετε εἰσέτι ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, μετὰ τόσας ἀποδείξεις ἐνεργητικότητος, ἐτοιμότητος πνεύματος καὶ θάρρους.

— Ἀλλὰ τί σκοπεῖτε νὰ πράξητε;

— Ἐν πρώτοις ν' ἀποχωρήσω τὰ βαρέλια μας.

— Καὶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνην;

— Ναί! διὰ νὰ σωθῶμεν.

— Ραούλ, σὰς ἰκετεύω, μὴ πράξητε τοῦτο. Προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω μεθ' ὑμῶν ἢ νὰ μείνω ἐγκαταλειμμένη καὶ μόνη.

Ὁ νέος ἀνὴρ ἐστάυρωσε τὰς χεῖρας, προσέβλεψεν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ ἐψιθύρισε:

— Καὶ ὅμως τὸ ὄν τοῦτο ἀξιοῖ νὰ ἦναι ἴσον πρὸς ἡμᾶς!

Κατόπιν δὲ, ἐνῶ αὕτη ἐφαίνετο καταβεβλημένη ἐκ τῆς σκληρᾶς ταύτης φράσεως, ἀπεχώρισσε τὰ βραέλια, ἀπομακρύνας ὅσον ἡδύνατο πλειότερον τὸ ἔν τῷ ἄλλου.

Καὶ ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά του.

[ἀκολουθεῖ.]

F. DU BOISGODDEY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλάδιου.)

Τὸ ταξείδιον τοῦ θεοῦ Σουκαρριέρ ἀπέβη αἴσιον. Τὰ πάντα ἐπέτυχον κατὰ τὴν αὐτοσχέδιον αὐτὴν μετάβασιν, καθ' ἣν διεξήγαγεν αὐτὰ μετὰ τάχους.

Οἱ λαθροθῆραι, οἵτινες ἐφοβοῦντο αὐτὸν ὡς τὸν διάβολον, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς κρύπτας των. Οἱ δὲ φύλακες, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς παρουσίας του, συνέλαβον παραβάτας τινὰς καὶ συνέταξαν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐκθέσεων.

Ὁ ἀρχαῖος πύργος, στερρῶς ὑπερεισθεις, ἡδύνατο ἤδη νὰ καταφρονήσῃ τὰς θυέλλας, μεχρισοῦ ὁ ἐξ Ἀνζέρης [ἀναμενόμενος ἀρχιτέκτων ἐλθὼν ἐπισκευάσῃ τὰς ρωγμὰς καὶ παγιώσῃ αὐτοῦ τὰ θεμέλια.

Οἱ τοῦ Γούη Βωτροῦ λίαν περίπλοκοι λογαριασμοὶ μετὰ τῶν συμβολαιογράφων καὶ δα-
νειστῶν τῆς περιφερείας διεκανονίσθησαν.

Οὕτως ὥστε κατὰ τὴν ὁγδόην ἡμέραν ὁ Σουκαρριέρ ἠδυνήθη νὰ ἐπιβῇ τοῦ εἰς Παρισίους κατευθυνομένου συρμοῦ, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀφῆ ὀπισθεν αὐτοῦ ἀσυντέλεστον.

Ἡ παρουσία του μόνη ἤρκεσεν ὅπως τὰ πάντα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τάξιν των, ἐπανήρχετο δ' ὀλοσχερῶς ἀπηλλαγμένος τῶν μεριμνῶν ἐκείνων, αἵτινες τισούτω συνεχῶς διαταράττουσι τῶν κτηματιῶν τὸν βίον.

Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι διακατείχετο ὑπ' ἄλλων τοιούτων, καὶ ἐκ τῶν μάλα σπουδαιότερων.

Κατὰ τὸ τῆς ἐπανόδου ταξείδιον δὲν ἐσκέπτετο περὶ τῆς Βρετέκης, καίτοι διακαῶς ἐφιέμενος νὰ ἐπαναλάβῃ ὀριστικῶς τὴν ἄλλοτε εἰρηνικὴν ζωὴν του. Ἐσκέπτετο τὸν φίλον του Μωγάρ καὶ τὴν Μαγδαληνὴν, οὓς εἶχεν ἐγκαταλίπει ἐν τῇ κρισιμωτέρα στιγμῇ ἀνησυχητικῆς κρίσεως. Πρὸ παντὸς δ' ἐσκέπτετο τὸν ἀνεψιὸν του.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχε λάβει σύντομον τοῦ κόμητος ἐπιστολὴν, δι' ἧς τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ἡ κατάστασις ἦν πάντοτε ἡ αὐτὴ, ὅτι ὁ Ἐστελάν δὲν ἔδιδε σημεῖα ζωῆς, καὶ ὅτι ὁ Φρεδὸκ ἐξηκολούθει ὑποκρινόμενος τὸν νεκρόν.

Ὁ κ. Μωγάρ παρεπονείτο ὅτι διετέλει ἐν δειναῖς ἀνησυχίαις, καὶ δὲν ὑπέκρυπτε τῷ συνταγματάρχῃ ὅτι ἐλυπεῖτο διότι, ὅπως ἀκολουθήσῃ τῇ συμβουλῇ του, ἔστρεψε ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπιβίβασίν του. Ἡ ἀπραξία κατέβληθεν αὐτὸν, καὶ τῷ ἐφαίνετο κινδυνώδης. Προέβλεπε νέα δυστυχήματα, καὶ ἐξώριζε τὸν φίλον του νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ταχύτερον, ἵνα συσκεφθῶσιν ὁμοῦ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποσοβήσεως τῶν ὀδυνῶν ἐκείνων προσδοκιῶν.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἀνησύχει, ἔλεγεν, ἅτε περιορισμένη εἰς ἀνεξήγητον ἀφασίαν καὶ περὶ οὐδενὸς ζητοῦσα πληροφορίας. Εἶχε λάβει στάσιν παθητικὴν, ἣτις περιῆγεν αὐτὸν εἰς ἀπόγνωσιν. Ἐνῶ θὰ ἐπρότιμα ν' ἀποφανθῇ ἐνεργητικῶς κατὰ τοῦ ἀναξίου πατρὸς καὶ τοῦ ὀχληροῦ συζύγου της, αὕτη εἰσίγα ἀναμένουσα μετὰ σκυθρωπότητος καὶ καρτερίας τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης της.

Ὁ κ. Μωγάρ προσετίθει ὅτι ἐστρεφεῖτο εἰδήσεων τοῦ Γούη Βωτροῦ, καὶ ὅτι ἔκριεν εὐπρεπὲς ν' ἀπόσχῃ τοῦ νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ, διότι κατενόηε τὰ αἴτια τῆς τοιαύτης περισκέψεως, τῆς κατ' αὐτὸν κάπως ὑπερβολικῆς.

Καὶ ὁ Σουκαρριέρ οὐχ ἤττον δὲν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του εἰδήσεις, ἀλλὰ δὲν ἐξέπλησσετο μεγάλως ἐπὶ τῇ σιωπῇ του, ὅτε οὐδαμῶς ἐθλίβετο. Ἄν ὁ Γούης δὲν ἔγραφεν, ἐσήμαινεν ὅτι οὐδὲν γεγενῆσθε ἐπισυέθη. Ἄλλως τε δὲ ἡ μεταξὺ ἀμφοτέρων τούτων ἀλληλογραφία οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μάλα συνεχῶν. Ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτῶν ἦσαν φειδωλοὶ περὶ τὴν ἐπιστολογραφίαν, ὁ δὲ συνταγματάρχης, ὅστις ἐχειρίζετο τὴν σπάθην ἀσμενέστερον ἢ τὸν κάλαμον, ἀπέσχε νὰ γράψῃ ἐκ Βρετέκης ἐπιστολὴν, δι' ἣν θὰ κατηνάλασκεν ἱκανὸν χρόνον.

Οὕτε δὲ πρὸς τὸν κ. Μωγάρ ἀπήντησεν, ὡς οὐδὲν ἔχων ἐνδιαφέρον νὰ τῷ ἀντικλιώσῃ, καὶ κρίνων ἀνωφελὲς νὰ συντάξῃ διὰ τετυρνευμένου ὕφους παραμυθητικὰς ἐκφράσεις. Ἐπρότιμα πολλῶ μᾶλλον νὰ παρηγορήσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν διὰ ζωῆς.

Ὁ Σουκαρριέρ, ἀφιχθεὶς κατὰ τὴν πέμπτην τῆς πρωίας ὥραν, ἀπεβίβασθη ὄλως ἄγνωστος, καίτοι δὲ μηδενὸς ὑπάρχοντος αἰτίου ν' ἀνησυχῇ περὶ τῆς καταστάσεως τῶν φίλων του, ἐπέειπετο νὰ ἐπανίδῃ αὐτούς.

Ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὀδηγῆσας αὐτὸν ἐκ τοῦ σταθμοῦ Μομπανὰς εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, ἐπεπλήχθη αὐστηρῶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος τούτου ὀδοιπόρου, ὅσάκις ἄφινε τὰ δύο ὑποζύγια του νὰ τριποδίξωσιν ἡρέμα, ἀντὶ νὰ ἐλαύνῃ αὐτὰ μετὰ σπουδῆς.

Διὰ βασιλικῆς φιλοδωρήματος ἱκανοποιήσας αὐτὸν ἀκολουθῶν ὁ συνταγματάρχης ἐπανάλαβε κατοχὴν τοῦ ἐν τῷ τετάρτῳ ὀρόφῳ δωματίου του, χωρὶς ν' ἀνέλθῃ διὰ τοῦ μηχανικοῦ φορείου. Τὰ μακρὰ αὐτοῦ σκέλη ἀνήρχοντο ταχύτερον πάντων τῶν μηχανισμῶν τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων.

Δύο ὥρας κατέτριψε περὶ τὸν καλλωπισμὸν του, γινώσκων καλῶς ὅτι ὁ Γούης ἐξηγεῖρετο ἐξώρας, καὶ ὑπολογίζων ὅτι θ' ἀφικνεῖτο ἐτι

ἀρκοῦντως ἐνωρίς, ὅπως καταλάβῃ αὐτὸν ἐν τῇ κλίνῃ.

Τοῦ ἀνεψιοῦ δικαιομένου πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ δεχθῇ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, προὔτιθετο νὰ μεταβῇ καὶ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ, κατόπιν δὲ νὰ προγευματίσῃ παρὰ τῷ κ. Μωγάρ.

Ὁ ἐξοχικὸς ἀνὴρ εἶχε κατευνάσει αὐτόν. Οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν μᾶλλον εὐδιάθετον καὶ ἐν μείζονι διαυγαίᾳ πνεύματος. Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ διευκρινιζόμεναι κατήντησαν μάλιστα νὰ μετριασθῶσιν. Ἡρξάτο ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ τῷ Ἐστελάν χορηγηθεῖσα ἐκχειρίρα ἦν ὑπὲρ τὸ ὅσον μακροχρόνιος, καὶ ὅτι ἦν κερὶς νὰ τελειώσῃ μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, τῶν ἐπαπειλούντων τὴν ἡσυχίαν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἐπανήρχετο μινονοῦκ ἀποφασισμένος νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ διαθήματα ἐκείνα, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν εἶχεν ἀναβάλῃ δι' ἄλλους καιροῦς, ἐκ πνεύματος συμβοληστικῶ ὀρμώμενος.

Διενεῖτο νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Φρεδὸκ ἵνα τὸν πειθαναγκάσῃ ν' ἀποφανθῇ, ἵν' ἀποσπάσῃ ἐξ αὐτοῦ εἴτε συθήκην εἰρήνης, εἴτε κήρυξιν πολέμου, ἵν' ἀποφασισθῇ μετ' αὐτοῦ ὀριστικὸν τι τέλος, ὅπερ, οἰονόηποτε ὄν, θὰ ἦν πάντοτε κρεῖττον τῆς μετεώρου ταύτης καταστάσεως.

Εἶχε προσεῖ ἀποφασίσει ν' ἀποταθῇ θαρρύντως τῷ κ. Διαμαντῇ, οὐδόλως πολεμῶς διακειμένῳ, καὶ νὰ ἐπιφορτίσῃ αὐτὸν ὡς μεσάζοντα παρὰ τῷ Ἐστελάν. Εἰ δ' ὁ κ. Διαμαντῆς ἀπεποιεῖτο ν' ἀναδεχθῇ τὴν τοιαύτην λεπτὴν ἐντολήν, δὲν θὰ ἡδύνατο ὅμως καὶ ν' ἀποποιηθῇ τοῦ νὰ εἴπῃ πού εὐρίσκετο ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς.

Οὕτως οὖν παρεσκευασμένος πρὸς ἐκστρατεῖαν ὁ Σουκαρριέρ ἐξῆλθεν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νέου προγράμματός του, ἀρχόμενος ἀπὸ φιλικῆς μετὰ τοῦ Γούη Βωτροῦ συνδιαλέξεως.

— Ὁ τάλας νέος! ἔλεγε κ' ἐν αὐτὸν ἅμα θεὸς τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀσφαλτοστρώτου ἐδάφους τοῦ Βουλευθάρτου. Μεγάλῃ θὰ τὸν κατέλαθε μελαγχολία ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ν' ἀπόσχῃ ὀλοσχερῶς τοῦ νὰ θέσῃ τὸν πόδα παρὰ τῷ Μωγάρ ἕνεκα τιμῆς, ἕνεκα ὀσθέντος λόγου, τὸ

τοιούτον είναι ήρωϊκόν. Κατά τήν αὐτήν ἡλικίαν καί θέσιν ἐγὼ δὲν θά εἶχον ἴσως τοσαύτην σταθερότητα. Φρονῶ δὲ ὅτι καλῶς θά πράξω νά συντάμω τήν τοιαύτην δοκιμασίαν, καθότι εἶναι πολὺ σκληρά. Ἐάν κατορθώσω νά φιμώσω τὸν Φρεδὸκ καί νά δαμάσω τὸν Ἐστελάν. ὁ Μωγάρ δὲν θά ἔχη εἰς τὸ ἐξῆς χρείαν ἐμοῦ. Τότε θά ὀδηγήσω τὸν Γούην εἰς Ἀλγερίαν πρὸ τῆς ὤρισμένης ἐποχῆς. Ἄπαξ δὲ εἰσαχθεὶς εἰς τὸ σύνταγμα ἰαθήσεται ταχέως. Ἡ μετα τῶν συστρατιωτῶν σχέσις καί ἡ ὑπηρεσία εἰσὶ κατάλληλα φάρμακα πρὸς ἴασιν τοῦ πάθους τοῦ ἔρωτος.

Κατὰ τὸν μονόλογον τοῦτον ὁ συνταγματάρχης ἀφίκετο ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Μελοδράματος, ἀσμένως δ' ἐπαινεῖδε τὴν ὁδὸν Ὀβέρ, ἐν ᾗ εἰσεχώρησε δι' ἐσπευσμένον βήματος.

Ἀφοῦ διήλθε τὴν ὁδὸν Σκρίθη, εἰς ἑκατὸν βηματίων ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ κατῴκει ὁ ἀνεψιός του, ἀπίστασιν, παρετήρησεν ἐνώπιον τῆς τηλίας πωλητοῦ ποτῶν γνωστὴν τινα μορφήν ἣν ὁ Μάριος Γκενεγκὼ βεβηθισμένος εἰς πρωϊνὴν ἐνασχόλησιν, προσφιλῆ πᾶσι τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ, ἐνασχόλησιν συνισταμένην εἰς τὸ σκώτωμα τοῦ σκωληκίου, τούτεστιν εἰς τὸ νά πίνωσι νήστεϊς μίγμα περιέχον ἰσχυρὰν ὀσίν ἀψινθίου.

Ἡ συνάντησις ἐπῆρχετο ἔγκαιρος, ἡ δ' εὐκαιρία πρὸς λήψιν πληροφοριῶν ἦν τοσοῦτω ἄρμοδιᾷ, ὥστε ὁ Σουκαρριέρ νά μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν νά τῷ διαφύγῃ.

Ἐτέθη ἐνώπιον τῆς θύρας κρατῶν στρατιωτικῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τὴν ράβδον τοῦ καί συσρέφων τὸν μύστακα.

Ὁ Γκενεγκὼ παραχρῆμα ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἔσπευσε νά ἐξέλθῃ.

— Προσκυνῶ, συνταγματάρχα μου, εἶπε φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μαλκοῦ πέλινου του. Μοὶ ἐπιτρέπετε νά σᾶς ἐρωτήσω πῶς ἔχετε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβα τὴν τιμὴν νά ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς σας ἐπὶ τῆς ἀπὸ Βουζιβάλ εἰς Πορισίους ἐθνικῆς ὁδοῦ;

— Ἐγὼ ἔχω καλῶς ἀπήνητησεν ὁ Σουκαρριέρ, ἀλλὰ σὺ τί διάβολον ἔγεινες μετὰ τὴν

ἀποστολὴν, τὴν ὁποίαν τοσοῦτω εὐδοκίμως διεξήγαγες; Σοὶ εἶπον νά ἔλθῃς νά μὲ ἴδῃς εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, διότι ἤθελον νά σ' εὐχαριστήσω... καί νά σέ ἀναμείψω.

— Εἶναι ἀνωφελές, συνταγματάρχα μου. Εὐχαριστίας δὲν ἀξίζω, διότι ἀπλῶς σᾶς ἐβοήθησα εἰς τὴν σύλληψιν ἐνὸς ἀχρείου ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀμοιβήν... δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε διότι ὁ κ. Διαμαντῆς μοῦ εὐρῆκε θέσιν.

— Εἶμαι κατευχαριστημένος διὰ τοῦτο, ἀλλά..

— Μάλιστα, θέσιν, ἡ ὁποία μοῦ ἔρχεται περίφημα, διότι πάντοτε ἠγάπησα τὰ τοξείδια. Μὲ παίρνει εἰς τὸ Μεξικόν.

— Πῶς! καταλείπει τὴν Γαλλίαν;

— Καί διὰ πολὺν καιρὸν. Σκοπεύει νά συστήσῃ μέγα ἐμπορικὸν κατάστημα ἐκεῖ πέραν μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς φίλους του, καί μὲ ὤρισεν ὡς γραμματέα αὐτοῦ τοῦ φίλου.

— Σοὶ συγγαίρω διὰ τοῦτο· ἂν δὲ ποτε δύναμαι κατὰ τι νά σοὶ φανῶ χόσιμος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου ἢ μετ' αὐτήν, σέ παρακαλῶ ν' ἀποταθῆς ἐλευθέρως. Ἐντούτοις πάρεξόν μοι μίαν ἐκδούλευσιν.

— Μετὰ χαρὰς, συνταγματάρχα μου.

— Ἀφοῦ ἦσαι τοσοῦτον καλὰ μετὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ, θά γνωρίζεις ἴσως κύριόν τινα συνεχῶς ἐπισκεπτόμενον αὐτόν... τὸν κ. Ἐστελάν;

— Ἄν τὸν γνωρίζω! Ἄλλ' ἴσα ἴσα αὐτὸς εἶναι ὁ μέλλων προϊστάμενός μου.

— Πῶς, ὁ προϊστάμενός σου;

— Βεβαίωτατα, διότι αὐτὸς μὲ προσλαμβάνει ὡς γραμματέα του.

— Τί! συνοδεύει τὸν κ. Διαμαντῆν εἰς Μεξικόν;

— Δηλαδή ὑπάγει ν' ἀποκατασταθῇ ὀριστικῶς. Εἶναι συνεταῖροι.

— Καί ἀναχωρεῖτε συντόμως;

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, συνταγματάρχα μου.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, ὅστις δὲν εὐηρεστήθη. Εὐχόμαι νά εὐδοκίμησωσιν αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν κυρίων ἐκεῖνων ἐν Ἀμερικῇ, καί ἐπεθύμουν νά τοῖς συγγαίρω διὰ τὴν ληψθεῖσαν ἀπόφασιν. Πρὸς τοῦτο δὲ θά μεταβῶ

κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Βουλευτάρτον Μομμορανσύ. Ἄλλὰ δύνασαι νά μοὶ εἴπῃς ποῦ κατοικεῖ ὁ κ. Ἐστελάν;

— Πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος, συνταγματάρχα μου, εἰς τὴν ὁδὸν Ρώμης, Ἄριθ. 99.

— Εἰς ἐκεῖνον τὸ οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον...

— Εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσεν ἤδη ὅτε ἐνομαεῦθη. Φαίνεται μάλιστα ὅτι δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὸν γάμον του.

Καί κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εὗρισκεται εἰς Παρισίους;

— Δὲν ἐκινήθη ἀπ' ἐδῶ, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν... μέσῳ ὑμῶν, συνταγματάρχα μου.

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, παλληκάρη μου. Γνωρίζεις τὴν διεύθυνσίν μου.

Ἐλθέ λοιπὸν νά μὲ ἴδῃς πρὶν ἀναχωρήσῃς, καί μὴ μὲ στερήσῃς τῆς εὐχαριστήσεως νά πράξω εἰς ὑπὲρ σοῦ. Δύο φορὰς τώρα μ' ἔχεις ὑποχρεώσει. Ἄλλὰ πρέπει νά σ' ἀφήσω, διότι μὲ περιμένουσι. Πρόσφερε τοὺς χαιρετισμούς μου πρὸς τὸν κ. Διαμαντῆν, ἐπέφερον ὁ Σουκαρριέρ, ὅπως ὁδῶς πέρας εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Ἐπανελάθε δὲ τὸν γυμναστικὸν βηματισμὸν τοῦ διαγράφων διὰ τῆς ράβδου τοῦ εὐθύμου περιστροφάς.

Ὁ Σουκαρριέρ ἠλόγει τὸν Μισσαλιώτην ἐκείνον, τὸν ἐξάγαγοντα αὐτόν ἀπὸ μεγάλης ἀνησυχίας.

— Ὁ Ἐστελάν ἀπέρχεται, ἔλεγε χαμηλοφώνως, ὁ Ἐστελάν ἐπιβιβάζεται μετὰ τοῦ Διαμαντῆ. Ὅθεν παρατεῖται τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦναι δὲ πιθανὸν νά ἐξφρανισθῇ χωρὶς νά τὴν ἐκινήσῃ. Ἐμπρὸς τώρα! τὰ πράγματα ἀναμφερστῶς λαμβάνουσι κρείττονα τροπὴν παρ' ὅσον ἠελίκον. Ὁ φίλτατός μοι ἀνεψιός δὲν θά καρποβῇ μεγάλα πράγματα ἐκ τῆς τοιαύτης διευθετήσεως, καθότι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι ἐντελὴς ἐλευθέρω. Ἄλλὰ τούτλαχιστον δὲν θά ἔχη τὴν ἀδημονίαν ν' ἀκούσῃ ὅτι ὑπεχρεώθη αὐτὴ ἐπ' ἀπανακάμψῃ ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην... Ἦναι δὲ... εἶναι πολὺ νοσηρὸν τὸ Μεξικόν, τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο τῶν δυστυχούντων συζύγων. Ἦν ὁ Ἐστελάν συνέβαινε νά... ὄχι, εἶναι μο-

χθηρὰ ἢ ἐπερχομένη μοι αὕτη σκέψις. Τοῦ Ἐστελάν ὄντος λίαν εὐγενοῦς ἀνδρός, θά κατεμεμφόμεν ἑαυτοῦ ὡς εὐχθηέντος τὸν θάνατόν του. Ἄ! ὁ Γούης μεγάλως θά εὐαρεστηθῇ ἐκ τῆς κομιζομένης αὐτῷ εἰδήσεως... ἦν περισυνέλεξα κατ' ὁδόν. Ἄν ὁ κ. Γκενεγκὼ δὲν ἐφοῖτα τὰ καπηλεῖα, θά ἔτρεμον εἰσέτι περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς φιλιτάτης ἡμῶν Μαγδαληνῆς.

Φθὰς ὁ συνταγματάρχης ἐνώπιον τῆς κατοικίας τοῦ Βωτροῦ, εἰσῆλθε χωρὶς νά λαλήσῃ τῷ θυρωρῷ, ἀνέβη ἐσπευσμένως εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα, καί ἀνήγγειλε τὴν ἀφιξίν του δια σπιθροῦ κωδωνισμού.

Γυνὴ ἦλθε καί ἠνοιξεν αὐτῷ, γυνὴ εὐσαρκος σκαίου μᾶλλον ἐξωτερικοῦ, ἥτις τῷ εἶπε δυσχεραίνουσα:

— Ἡ δύνασθε νά σημάνητε ἡσυχώτερα, ἀφοῦ καί γνωρίζετε ὅτι ἔχομεν ἐδῶ ἀσθενῆ.

— Ἀσθενῆ! ἀνέκραξεν ὁ Σουκαρριέρ· ὁ ἀνεψιός μου εἶναι ἀσθενής;

— Πῶς! εἶναι ἀνεψιός σας ὁ νέος ἐκεῖνος; ἔλεγε καί ἐγὼ πῶς εἶναι ποτε δυνατόν κύριος καθὼς πρέπει νά μὴν ἔχη συγγενεῖς... ὥστε νά καταντήσῃ νά τὸν προσέχη ἓνας φίλος... Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ἔλαβε καλὴν περιποίησιν μ' ὅλα ταῦτα, ἀφοῦ καί ὁ φίλος του συνέλαβε τὴν ιδέαν νά μὲ προσκαλέσῃ.

— Καλὰ.. πολὺ καλὰ... κίμε μου τόπον, καλὴ μου γυναῖκα, νά περάσω... διότι θέλω νά τὸν ἴδω.

— Ἄλλα, κύριε, δὲν ἐμπορεῖτε νά τὸν ἴδῃτε τοιουτοτρόπως... Ὁ ἰατρός μὲ παρήγγειλε νά μὴ δεχθῶ κανένα.

— Νά βράσω ἐγὼ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ ἀπομακρύνων τὴν νοσοκόμον.

— Νά τον! ἴδου ὁ ἰατρός, εἶπεν αὕτη μετὰ στρυφνοῦ ὕφους. Ἐξηγηθῆτε μ' αὐτόν. Ἐμὲ δὲν μὲ μέλει τίποτε, καί ὑπάγω κοντὰ εἰς τὸν ἀρρωστον.

[ἀκολουθεῖ.]

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΠΟΛΥΦΑΓΟΙ

Πολυφάγοι λέγονται όσοι έχουν εν έαυτοῖς λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τῆς πείνης. Μεταξὺ τῶν διασημοτέρων πολυφάγων τῆς ἀρχαιότητος εἶναι ὁ ἀθλητὴς Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, ὅστις δι' ἑνὸς γρονθοκοπήματος ἐφόρευεν ἕνα βούν καὶ τὸν ἔτρωγεν εἰς μίαν ἡμέραν.

Ὁ Ἑρσίχθων, κατὰ τὸν Ὄβιδιον, κατεβρόχθιζεν εἰς μίαν ὄραν ἐν ἀμηρικῶν γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρτεον δεκαπέντε ἄνθρωποι. Ὁ Θεαγένης ἔτρωγε δύο ἀρνία εἰς τὸ γεῦμά του. Ὁ Ἀρτίδαμος, βασιλεὺς τῆς Αὐδίας, ἔτρωγε καθ' ἑκάστην ἐξήκοντα λίτρας κρέατος. Ἰσοβαρῆ ἄρτον καὶ ἔπινεν ἕνδεκα φιάλας οἴνου. Ὁ Καμβλῆς, ἡγεμὼν ἀφρικανός, ἔτρωγε νυχθημερόν καὶ δὲν ἐχόρταινε. Λέγεται ὅτι ἐφόρευσε τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἔφαγεν ὡμήν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἄγλαϊα, θυγάτηρ τοῦ Μεγακλέους, ἔτρωγε κατὰ τὸ δειπνὸν δώδεκα λίτρας κρέατος, ὀκτώ ἄρτους καὶ ἔπινεν ἕξ μέτρα οἴνου. Εἰς ὄνοματι Δότυμος ἔτρωγεν ἐν πρόβατον χωρὶς νὰ σταμπτήσῃ καὶ ἔπινε δεκαπέντε μέτρα οἴνου. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς ἠὲ χαριστεῖτο νὰ βλέπῃ ἐνίοτε ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του, ὅστις εἰς τὸ δειπνὸν ἔτρωγε μίαν ἔλαφον, ἕνα μικρὸν χοῖρον καὶ ἐν ἄρνιον ὀπτόν. Τὰ τρία ταῦτα κατεβρόχθιζοντο εἰς τρεῖς ὥρας, μετ' αὐτῶν δὲ ἔπινε δέκα μέτρα οἴνου, ὅστις ἀναλογεῖ πρὸς τριάκοντα ἕξ φιάλας.

Οἱ νεώτεροι πολυφάγοι κατ' οὐδὲν ὑστεροῦσι τοὺς ἀρχαίους ἴσως καὶ τοὺς ὑπερέτησαν, ἐὰν λάθωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐπόμενα:

Ὁ Σύριος ἀναφέρει ὅτι εἰς πολυφάγος κατεβρόχθησεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανου ἕνα ταῦρον ὡμὸν μετ' τὸ δέρμα του καὶ δύο μεγάλα ἀρνία ὅλη ἡ πόλις τῆς Αὐγούστης δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τούτου. Ἄλλος πολυφάγος ἔφαγεν ὀλόκληρον ἄρνιον ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τῆς Βυρτεμβέργης, κατόπιν ἕνα μικρὸν χοῖρον καὶ δεκαπέντε κονίκλους ὡς ἐπιδόρπιον δὲ ἔφαγεν ἐξήκοντα λίτρας δαμασκηνῶν μετ' οὗς πυρηνάς των (κουκούτσια) καὶ ἀρκετὰς ὀκάδας κεράσια. Ἄλλοτε πάλιν ὁ αὐτὸς ἔφαγεν εἰς διά-

στημα δύο ὄρων, δύο σάκκους κάμθης, ἐξήκοντα μεγάλους ποντικούς καὶ ἕξ μικροὺς χοίρους ὅλον τὸ ὀπίσθιον μέρος ἑνὸς ὄνου καὶ τέλος, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ πλήθους, ἤρπασεν ἀπὸ ἕνα ἔμπροσθεν δερμάτων, παριστάμενον ἐκεῖ ὡς ἐκ περιεργείας εἴκοσι καὶ ἐν δέρματα λαγῶν καὶ κονίκλων, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθησεν χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν κόπον νὰ τὰ μασσήσῃ!...

Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν ἀρηθῶσι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὰ λεγόμενα, δύνανται νὰ συμβουλευθῶσι τὰ ὑπομνήματα τοῦ ἱατροῦ Γεωργίου Ροδόλφου Βόχμερ, πρῆδρου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιττεμβέργης τῷ 1757.

Ὁ καθηγητὴς Χέλβιγ εἶδε γέροντα ὑγιῆ, ὅστις εἰς τὸ σὺνθηδες γεῦμά του ἔτρωγεν ὀγδοήκοντα λίτρας παντοίας τροφῆς, ἤτοι κρέατος, ὀσπρίων, ἰχθύων κλ. καὶ δεκαπέντε λίτρας οἴνου.

Ὁ Γῆλ Κολόμβος ὁμιλεῖ περὶ ἑνὸς εἰκοσιπενταετοῦς βουλιμακοῦ, ὅστις μὴ δυνήθεις νὰ εὕρῃ ἀροῦσαν τροφήν διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν πείναν του εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς ἀποθηκαρίου τοῦ Παταβίου, ἐρρίφθη ἐπὶ ὀγκώδους σάκκου ἀνθράκων καὶ τὸν κατεβρόχθησεν ὡς ἔτι ἦτο λαμπρὸν φαγητόν.

Εἰς τὸν ἐν Παρισίοις Κῆπον τῶν Ἀνθῶν ὑπῆρχεν εἰς νέος ὄνοματι Μπιζού, ὑπάλληλος εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Ὁ δυστυχῆς οὗτος διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πείναν του, ἐρρίπτετο ἀδιακρίτως ἐφ' ὅλων τῶν περιττωμάτων καὶ τὰ κατεβρόχθιζε στιγμηδόν. Ἀποθανόντος ποτὲ ὡραίου τινὸς λέοντος τοῦ θηριοτροφείου, οἱ ἐπιστάται τοῦ Μουσείου τὸν ἔκρυσαν διὰ νὰ τὸν βλασφημώσῃν τὸ ἔσπερας ἦλθεν εἰς ὑπάλληλος διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ πτώμα, ἀλλ' εὗρε μόνον τὸν σκελετόν· ὁ Μπιζού εἶχε καταφάγει τὸ κρέας. Ἄλλοτε πάλιν τὸν εὗρον εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς ἐλέφαντος ἀποθανόντος τὴν προτεραίαν, σχίζοντα τὰ ἐντόσθια τοῦ παμμεγέθους ζώου ὡς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἠὲ χαριστήθη μεγάλως. Κατὰ τὸν ὑπολογισμόν τῶν ἐπιστατῶν ὁ Μπιζού ἔφαγεν εἰς 7 ὥρας 95 λίτρας ὑπατος καὶ σπλάγχων!

Μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ ἀπίστευτα φαγητὰ, ποτὲ δὲν ἠσθάνθη τὴν ἐλάχιστην ἀδιαθεσίαν ἐχῶ-

νευς τακτικώτατα. Τὸν ἔβλεπέ τις πάντοτε περιεχυμένον ἰδρωτί, ἡ δὲ πνευμονικὴ του ἀναπνοὴ ἦτο τοσοῦτον ἀφθονος καὶ θερμὴ ὥστε τὸ θέρος καὶ ἐνώπιον τοῦ ἡλίου ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του ἀτμός ὡς ἂν ἦτο ψυχρὰ τοῦ χειμῶνος ἡμέρα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐζῆσε πλέον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν. Ὅταν ἀπέθανεν, εὗρον ἐν αὐτῷ στόμαχον μέγαν καὶ πυκνότεον, καὶ ὁ πεπτικός του σωλὴν εἶχεν ἀτυνήθους μεγέθους.

Τὰ ἀδύνατα.—Νέον ἠράκλειον ἄθλον θὰ ἐκτελέσῃ, ὅστις δυνήθῃ νὰ εὕρῃ:

Α'. Ἄνθρωπον ἀληθῶς εὐτυχῆ.

Β'. Ἄνθρωπον γινώσκοντα ἑαυτόν.

Γ'. Ἀνόητον στέργοντα νὰ ὑπακούσῃ.

Δ'. Γυναῖκα ἱκανὴν νὰ τηρήσῃ μυστικόν.

Ε'. Δικηγόρον παραδεχόμενον προφανεστὴν τὴν ἀλήθειαν.

ΣΤ'. Γυναῖκα τεσσαράκοντα ἐτῶν μὴ διατεινομένην ὅτι εἶναι 29.

Ζ'. Γυναῖκα ψευδομένην ὀλιγώτερον ἢ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας.

Η'. Νέον μὴ ἐπαίρομενον ἐπὶ τῇ κρίσει καὶ περὶ του.

Θ'. Φίλον μὴ θεωροῦντα ὡς βάσιν τῆς φιλίας τὴν, χάριν αὐτοῦ, θυσίαν τοῦ φίλου του.

Ι'. Ἄνδρα ἀγαπῶντα ἄσχημον γυναῖκα, καὶ μὴ πρόθυμον νὰ ὁμώσῃ ῥότι ἡ φιλιότη του εἶναι ἀπαράλλακτος Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

ΙΑ'. Νεόπλουτον μὴ παραδεχόμενον ὅτι οὐχὶ ἡ τύχη, ἀλλ' ἡ ἱκανότης προάγει, καὶ

ΙΒ'. Πολιτικόν, μὴ ἔχοντα ἴδιον σύστημα, δι' οὗ ὁ τόπος δύναται νὰ εὐημερήσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ.

Κόμη ἐκατονταχιλιῶν φράγκων.—Γάλλος τις εὐγενῆς εἰς μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων

οἰκογενειῶν ἀνίκων, διότι οἱ προπάτορές του εἶχον συμμετάσχει τῶν σταυροφοριῶν, κατασπατάλησας τὴν περιουσίαν του, εὐρέθη εἰς παντελῆ ἀνέχειαν. Πιεζόμενος ὑπὸ τῆς στενωχωρίας, κατέφυγεν εἰς τὸ συνηθέστερον τῶν μέσων ὅπως ἐξέλιθῃ αὐτῆς, καὶ μετ' ἐκείνην νὰ ἐρυσθῆσιν ἐξ αἰσχύνης αἱ εἰκόνες τῶν προγόνων αὐτοῦ, ἐδέχθη τὴν χεῖρα θυγατρὸς τραπεζίτου τινός, ἥτις δὲν ἔσχε πολλῶν αἰώνων εὐγένειαν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἔφερεν ἑκατομμυρίων τινῶν προῖκα.

Τὴν προηγουμένην τῶν γάμων ἡμέραν ὁ νεύφιός παρουσιάσθη αἰφνης πρὸς τὸν τευθερόν ὅλος τεταραγμένος, καὶ ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐμπιστευτικὴν ἀκρόασιν, ἣν ὁ πευθερὸς τῷ παραγγεῖ παραχρῆμα.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ μνηστὴρ μετὰ ὕψους ἐντόνου. ἡ θυγάτηρ σας ἔπαθέ ποτε ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ;

Ὁ ἑκατομμυριούχος ὡχρῆσθ' ὀλίγον, ἀλλ' εὐθὺς ἀναλαμπάνει θάρρος καὶ ἀπαντᾷ:

— Λοιπὸν, μήπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάθῃ τις ἀπὸ πυρετὸν τυφοειδῆ;

— Ναί, ἀλλ' ὁ πυρετὸς ἦτο λίαν σοβαρός;

— Σοβαρὸς, τῇ ἀληθείᾳ ἀλλὰ χάριτι θεῶ οὐδὲν ἀπέμεινεν εἰς τὴν θυγατέρα μου ἐξ αὐτοῦ..

— Οὐδὲν ἀληθῶς τῇ ἀπέμεινεν, ἀπαντᾷ φρόσιμον ὁ μνηστὴρ, οὐδὲ κἄν ἡ κόμη αὐτῆς!

— Πῶς; τί λέγετε; ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ· ἀλλὰ δὲν εἶδετε λοιπὸν πόσον ὡραίαν κόμην ἔχει;

— Μετὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτετε ὑμεῖς, κύριε, ἡμπορεῖ νὰ προμηθευθῇ ἕξωθεν τοιαύτην κόμην. Ἡ τέχνη τῶν κομμωτῶν κάμνει θαύματα σήμερον. Δι' ὅλον τὸν κόσμον ἡ θυγάτηρ σας ἔχει θαυμασίαν κόμην, ἀλλ' ἐγὼ, ὁ σύζυγός της, θὰ ἔχω ἐνώπιόν μου κεφαλὴν ψιλὴν καὶ κεκαρμένην βλέπετε, κύριε μου, ὅτι γινώσκω τὰ πάντα καὶ ἐννοεῖται ὅτι...

— Πολὺ καλὰ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ τραπεζίτης, τότε προσθέτω ἑτέρας ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν προῖκα, καὶ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

— Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκα!... ἔστω, δέ-

χομαι. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ἢ σύζυγός μου νὰ φέρῃ πάντοτε, ἐννοεῖτε; **πάντοτε τὸ chignon.**

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Τὴν ἐπαύριον ὀμηγήριος ἐκλεκτὴ συγκεκλημένων ἐθαύμαζον εἰς τὸν ναὸν τῆν ἐξαισίαν κόμην τῆς νύμφης, ἣτις ἴσως ἠγνόει ἀντὶ ποίας τιμῆς εἶχεν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀγοράσει τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς κόμης ταύτης τὸ στέμμα τοῦ κόμητος.

×

Εὐρέθη καὶ τὸ φάρμακον τῆς ἀϋπνίας! Πάλιν ἐξ Ἀμερικῆς λαμβάνομεν τὸ φῶς. Ὁ κ. Δανιήλ Κλαϊμερ, πρῶην δήμαρχος τοῦ Reading τῆς Πανσυλθανίας, ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, δημοσιεύει ἐν ταῖς ἐφημερίσιν τὴν ἐπομένην περὶ τῶν προτερημάτων τῶν κρομμύων εἰδοποίησιν χάριν τῶν πασχόντων ἐξ ἀϋπνίας. Ἡ εἰδοποίησις τοῦ κ. Κλαϊμερ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῶν καταλλήλων πιστοποιητικῶν πολλῶν ἰατρῶν ἔχει δὲ φῶς:

«Ὁ χυμὸς τῶν κρομμύων ἀπορροφώμενος ἐπιφέρει ὑπὸν, ἴσχυϊαν καὶ ἀνάπαυσιν. Ὁ στρατιώτης μετὰ κοπιώδη πορείαν καὶ ὁ σιδηρουργὸς μετὰ τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν του προσκτῶνται δυνάμεις τρώγοντες κρόμμυα. Δύο κρόμμυα κοπανισμένα, ἐπιτιθέμενα πέριξ τοῦ λαιμοῦ φέρουσιν ὑπνον διαρκῆ, τοῦ χυμοῦ των ἀπορροφωμένου διὰ τῶν πόρων.»

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ συνταγὴ τοῦ κ. Κλαϊμερ, οἱ δὲ πάσχοντες ἐξ ἀϋπνίας δύνανται νὰ δοκιμάσωσι καὶ ἐὰν μὴ ἐπενεργήσῃ τὸ φάρμακον βεβαίως δὲν θὰ ἐπενέγκῃ ἄλλην τινὰ βλάβην.

×

Σπουδαιότητῃ εἰδησις διαβιβάζεται ἐξ Ἀμερικῆς. Τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5)17 Μαρτίου ἀγγέλλει ὅτι ὁ ἰατρὸς Λαγκλὲν, ἀρχίατρος τοῦ ἐν Φιλαδέλφειᾳ νοσοκομείου, κατῳρίωσε νὰ θεραπεύσῃ δι' ἀνθρακικοῦ οξέος 30 φθισικούς, φθάσαντας εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς φθίσεως. Οἱ λοιποὶ ἐν τῷ νοσοκομείῳ συναδέλφοι τοῦ ἰατροῦ Λαγκλὲν φρονοῦσιν ὅτι εὐρέθη τέλος τὸ φάρμακον τῆς φθίσεως. Ἡ εἰδησις αὕτη θὰ πληρώσῃ βεβαίως χαρᾶς σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, δεσπόζει

δὲ πασῶν τῶν λοιπῶν, πολιτικῶν καὶ ἄλλων, καὶ μίαν καὶ μόνην ὑπαγορεύει εὐχὴν πανταχοῦ τῆς ὑψηλίου ν' ἀποδειχθῇ τελεσφόρον τὸ θαυμάσιον πείραμα τοῦ ἀμερικανοῦ ἰατροῦ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τρία τινά εἰσι τὰ δυσκολώτατα: νὰ εὐχαριστῇ τις τὴν σύζυγόν του, νὰ νυμφεύσῃ καλῶς τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη του

*

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσιν ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ὁ πιστωτὴς θεωρεῖται ἀνώτερος τοῦ ὀφειλέτου.

*

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι ἐκ τῶν πιστωτῶν οἱ νεώτεροί εἰσι μᾶλλον τῶν γερόντων συγκαταβατικοί, ἐξαιροῦνται μόνον αἱ γυναῖκες, αἵτινες εἴτε νεαί, εἴτε γραῖαι, εἰσὶν ἀμείλικτοι.

*

Ὁ πιστωτὴς ἐνδιαφέρεται πάντοτε περὶ τῆς υγείας τοῦ ὀφειλέτου του· ὁ ὀφειλέτης ὅμως οὐδέποτε ἀνησυχεῖ διὰ τὴν τοῦ πιστωτοῦ του.

*

Κάλλιστος τῶν φίλων εἶναι, κατὰ τινας, ὁ μὴ ζητῶν ποτὲ δάνεια.

*

Ἡ περὶ φιλίας διαβεβαίωσις καὶ τὰ συγχαρητήρια κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸ πάσχα, εἶναι ἐφευρήματα τοῦ πρώτου ὑποκριτοῦ.

*

Ὁ ὀφειλέτης σημειώνει συνήθως τὰ χρέη του ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὁ πιστωτὴς ὅμως τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ λαξεύει ἐπὶ μαρμάρου. Τουντεῦθεν αἱ δίκαι.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ Ἀρονάλδα. (1)

Φεύγων πρὸς τὸν νέον κόσμον μὲ τὴν φοβερὰν του
[πτῆσιν

Λαμπρὸς ἥλιος ἀφῆκε ροδοστόλιστον τὴν Δύσιν.
Καὶ ἡ νύξ ἡ εὐρυπτερυξ ἡ κατόπιν τοῦ ἡλίου
Περιτρέχουσα τὴν σφαιρᾶν ἅπασαν τῆς ὑψηλίου,
Πέραν καὶ τῶν δύο πόλων ἄπειρος εὐρουνομένη,
Τὸν ἀρχαῖον ἤδη κόσμον ἤρχισε νὰ διαβαίνει.
Εἰς αὐτὴν τῆς Μεσογείου τὴν Ἀφροδισίαν νῆσον
Πρώτην ἄλλοτ' ἐν Ἀσίᾳ τῶν γητῶν παραδείσων
Ὅπου τὸ πυρφόρον στόμα τοῦ δεσπότη τῶν δαι-
[μόνων

Πνέον ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου ἔχυνε λυσσώδη φόνον
Ὅπου φοβερὸς σιδήρου καὶ πυρὸς ἐβρόντα κρότος,
Τῆς νυκτὸς τῆς ἀσελήνου τὴν ἐκάλυψε τὸ σκότος.
Ἐλαμπὸν ἀπὸ τὰ ὕψη οἱ χροῦτοῖ ἀστῆρες μόνον,
Ὡς σπινθήρες σκορπισθέντες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν
[θρόνον.

Εἰς Κυπριακὸν λιμένα πρὸ τῆς νέας Σαλαμῖνος
Ἀπὸ πλοίου ἐτοιμόπλου γοερὸς ἀντήχει θρήνος.
Καθὼς δίσους στερημέναι πέριδικες ἐντὸς κλω-
[βίου,

Φέρονται εἰς χώραν ξένην, ἐγκλιστοι ἐντὸς τοῦ
[πλοίου.

Ἦσαν κόραι Κυπριάδες λάφυρον τῶν Μουσουλ-
[μάνων

(1) Ὅτε ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἡ Κύπρος τῷ 1570 καὶ ἐπολιορκεῖτο ἡ Ἀμμόχωστος, ὁ Καρὰ Μουσταφᾶς ἐγένισε διάφορα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀμμοχώστου ἀπὸ λάφυρα καὶ ὠραίας γυναῖκας τῆς νήσου διὰ νὰ στείλῃ μετὰ τοῦ καπτᾶν Ἀλῆ-πασᾶ εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ Βεζύρην εἰς Κ.πολιν. Μία ὅμως ἐξ αὐτῶν, ἡ ὠραιότατη Ἀρονάλδα, ἐκ Λευκωσίας, θυγάτηρ τοῦ κόμητος Ρουχιά, προτιμήσασα καὶ μετ' αὐτῆς πᾶσαι αἱ ἄλλαι τῆς ἀτιμίας τὸν θάνατον, ἔθεσαν πῦρ εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκάησαν ὅλαι. Τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν λαβὼν ὡς θέμα, ἐποίησε τὸ ἀνωθὲν ὠραιότατον ποίημα ὁ ἐν Λεμεσῶν περίπυστος ποιητὴς κ. Β. Μιχαηλίδης.

Λεῖα προσδορισεῖσαι δῶρον διὰ τὸν Σουλτάνον.
Ὁ Καρὰ Μουσταφᾶς τότε ὁ τὴν νῆσον ἐκπορθή-
[σας,

Ὁ τὰς πόλεις, τὰ χωρία, τοὺς ναοὺς λεηλατήσας,
Ὁ σληρὸς σφαγεὺς Κυπρίων ἀμετρήτων χι-
[λιάδων,

Ἐκθυμβος ἀπὸ τὸ κάλλος ἔμεινε τῶν Κυπριάδων.
Κ' εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλοῖον ἐξ αὐτῶν παρα-
[λαμβάνων

Προητοίμασεν ὠραῖον δῶρον διὰ τὸν Σουλτάνον.

Καθὼς ἄνθη ἀπ' ἀνθῶνα ὁ βορρᾶς μὲ τὴν ὀρμὴν
[του

Ὅταν σύρη καὶ μαραίνῃ μὲ τὴν καυστικὴν πνοὴν
[του,

Ἐκ τῆς λύπης μρανθεῖσαι, οὕτω πως καὶ
[στερημέναι

Τῆς λαμπρᾶς φαιδρότητός των, ἔκλειον ἀπηλ-
[πισμέναι.

«Μέχρι τοῦδε τῆς Τουρκίας—ἔλεγεν ὁ Μουσουλ-
[μάνος—

«Κάλλος ἔξοχον δὲν εἶδεν ὡς αὐτὸ οὐδεὶς Σουλ-
[τάνος.

«Διὰ κάλλος γυναικεῖον, δεύτερε Σουλτᾶν Σε-
[λίμη,

«Ἀπὸ τοῦδε παύει πλέον ἡ τῆς Κιρκασίας φήμη.
«Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη τὰς οὐρὶ τοῦ Παραδείσου

«Ἀποστείλας εἰς τὸν κόσμον ἐπ' αὐτῆς τῆς θείας
[νήσου

«Θέλων, δίδει σοι, Σουλτᾶνε, δι' αὐτῆς αὐτοῦ
[τὰ δῶρα·

«Ἄς κρυβῆ ἀίσχυνομένη ἡ τῆς Κιρκασίας χώρα.
«Ὡς ἀδάμαντες τὸ στέμμα καὶ ὡς ρόδα τὸν
[ροδῶνα

«Θὰ στολίσουν αἱ Κυπρίαι τὸν λαμπρὸν σου
[γυναικῶνα.

«Διὰ τὸ λαμπρὸν μου δῶρον ἡ Σταμποῦλ θέλει
[θαυμάσει,

«Καὶ τὸν ὠρητὴν μεγάλως ὁ Σουλτᾶνος θὰ
[δοξάσῃ.»

Αὐτὰ λέγων ἐνδομύχως ὁ Στρατάρχης ὁ γεν-
[ναῖος,

Ἐχαιρεν ἐλπίδων πλήρης· ἔχαιρεν ἀλλὰ μα-
[ταίως.

Αἱ αἰχμάλωτοι Κυπρίαι ὄλ' ἐσκέπτοντο συνάμα

Ὅλοι νὰ δημιουργήσουν προσεπάθουν φρικτὸν
 [δράμα,
 Ὄπερ ἤθελε σπαράξει τοῦ Στρατάρχου τὴν καρ-
 [δίαν·
 Δράμα πληῆξαν τὴν Τουρκίαν καὶ κοσμοῦν τὴν
 [Ἱστορίαν.

Ἡ Ἀρνάλδα ἐκ τοῦ γένους τῶν Συγκλητικῶν
 [γενναία,
 Ἡρώϊς πασῶν ἡ πρώτη καὶ ὡς ἄγγελος ὠραία,
 Εἶδε πλήρη τὰ ἱστία, ἔτοιμον πρὸς πλοῦν τὸ
 [πλοῖον

Κ' ἐντελῶς ἀπελιπθεῖσα ἔλεγε μετὰ δακρῶν:
 «Κάλλιον εἰς τὸν αέρα μὲ τὸ πῦρ νὰ τιναχθῶ-
 [μεν,

«Κάλλιον εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης νὰ
 [πνιγῶμεν,
 • Παρὰ μίαν στιγμήν ζωῆσαι κ' ἔχουσι τοῦ
 [Μουσουλμάνου
 «Πλούτη, δόξαν κ' εὐτυχίαν εἰς ἀνάκτορα
 [Σουλτάνου.

«Ὁ πατρίς μου! ἦτις ἔτι ζῆς μὲ μίαν πνοὴν
 [μόνον,
 «Ἦτις μὲ τὴν Σαλαμίνα μόνην πολεμεῖς τὸν
 [φόνον,

«Κ' εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ σου αἱματόφυρτος
 [σφαδάζεις,

«Ἦτις εἰς τὸ μαῦρον τέρμα τῆς ζωῆς σου πλη-
 [σιάζεις,

«Δέχθητι, πατρίς, τὴν τέφραν αἰχμαλώτων
 [θυγατρῶν σου,

• Ὀνησκουσῶν πρὸς τὸ φυλάξαι καθαρὸν τὸ μέ-
 [τωπόν σου.

«Σαπφειρώδη οὐρανέ μου, ἄνωθεν ἐξηπλωμένε,
 «Σὺ ὁ βλέπων ἐκ τοῦ ὕψους, θέλε ἀστεροσπαρ-
 [μένε,

«Σβῦσε τὰ λαμπρά σου φῶτα, τὸ γλυκύ σου
 [χρῶμα κρῦψε

«Καὶ τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν σου εἰς τὴν δεξιάν
 [μου ρίψε.

«Παύσατε ὠραῖαι νύκτες, σβέσατε λαμπραὶ ἡ-
 [μέραι,

«Κλαύσατε βουγὰ καὶ δάση, ὦ πατρίς φιλάττη
 [χαῖρε!

«Καὶ σὺ κάτωθέν μου μαῦρε Ἄδη ἄνοιξε τὰς
 [θύρας].
 Αὐτὰ εἶπε καὶ δραμοῦσα ἤρπασε δαυλὸν εἰς
 [χεῖρας,
 Καὶ ὡς ἄγγελος πυρφόρος καὶ ὀργίλος τοῦ Κυρίου
 Ἐβουθίσθη, ἠφάνισθη εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ πλοίου,
 Κράζουσα, «Σουλτάνε, λάβε ἀπὸ χεῖρας ἡρώϊ-
 [δων,

• Λάβε πῦρ, καπνὸν καὶ τέφραν ἀντὶ νέων Ἑλ-
 [ληνίδων»...

Αἴφνης ὁ λιμὴν ἀστράπτει, χρυσολάμπει ὁ
 [ὄριζων,

Καὶ τὴν θάλασσαν βαθέως μέχρι τοῦ πυθμένος
 [σχιζῶν

Βυρὸς βρόντος παταγώδης κεραυνῶν χιλίων ἴσος
 Διεχύθ' εἰς τὰ πελάγη καὶ ἀντήχησεν ἡ νῆσος.
 Μὲ αὐτὸ καὶ ἄλλα δύο ἤναψαν συνάμα πλοῖα
 Καὶ πτωμάτων ἡμικαύστων ἐπληρώθ' ἡ παραλία.

B. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ 180ν

Φρικτὸν τέρας μὲ ἔπλασαν, σοφίαν δὲ σημαίνω,
 Καὶ τρόμος ἔμην ἄπασιν· οὐδένα νῦν λυμαίνω.
 Σοὶ δίδω μέσχα πρόχειρα: τὸ γένος τῶν λεόντων,
 Κυνῶν, θηλέων σώματα, γυπῶν καὶ τῶν δρα-
 [κωντων.

Πλήν! ὦ τῆς δυστυχίας μοι! ἂν ἓνα πόδα χάσω,
 Καὶ τὸ ὄκτω, ὡς μόριον, ἀντὶ τοῦ γιώτα πλάσω,

Εἰς ἔντομον εὐρήσεις

Ἐμὲ, ἂν προσπαθήσης.

Ἄν εἷς ποῦς καὶ ὁ τράχηλος κ' ἡ κάρκα μοὶ κο-
 [πῶσι,

Καὶ γείνη ψ ὁ ἄκρος ποῦς, ἴσως θὰ δυνηθῶσι

Νὰ μ' εὐρυσιν ἡχοῦντα

Εἰς ξύλα θορβοῦντα.

Ἐντεῦθεν χωρὶς ἀλλαγὰ ποδός, ἐὰν προάρχη
 Ἐν ἄλφω ἢ τὸ πέμπτον ἂν ἀντὶ τοῦ γιώτα ἀρχῆ,

Προκύπτει τότε πάραυτα περιεργός τις λέξις,
 Δηλοῦσα ζῶον, πρόθεσιν καὶ ἄλλο, ἂν προσέξῃς.

Ἐν Νεαπόλει.

K. K.